

prima instanță: S. Iorgov
instanța de apel: V. Pruteanu, A. Gavriliță, L. Popova
instanța de recurs: I. Sîrcu, I. Bejenaru, N. Craiu,
M. Pitic, T. Chișca-Doneva

dosarul nr.3rh-9/17

ÎNCHEIERE

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu
Mariana Pitic
Tamara Chișca-Doneva

examinând cererea de revizuire depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Paymaster”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Paymaster” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 08 iunie 2016, prin care a fost admis recursul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat mun. Chișinău, casată integral decizia Curții de Apel Chișinău din 20 ianuarie 2016 și hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 23 iulie 2015 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La 21 ianuarie 2015, SRL „Paymaster” a depus cererea de chemare în judecată împotriva IFS mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că în perioada 13 noiembrie 2014-17 noiembrie 2014, SRL „Paymaster” a fost supusă unui control fiscal prin metoda verificării repetate pentru perioada 07 noiembrie 2013-20 iulie 2014, în urma căruia la data de 17 noiembrie 2014 colaboratorii IFS pe mun. Chișinău au întocmit actul nr. 3-529845 prin care au constatat că în perioada supusă controlului întreprinderea a desfășurat activitate în domeniul de prestare a serviciilor de plată fără a dispune de licență, obținând astfel un venit brut în sumă de 2 075 531 lei.

Indică că la data de 01 decembrie 2014 a depus dezacord asupra Actului de control, însă, indiferent de acest fapt IFS pe mun. Chișinău la data de 16 decembrie 2014 a emis decizia nr. 2277/P/2 prin care conform prevederilor art. 10 al. (4) a al Legii cu privire la antreprenoriat și întreprinderi a sancționat întreprinderea cu amendă în mărime de 2 075 531 lei.

Nefiind de acord cu decizia de sancționare la data de 20 decembrie 2014 a contestat-o, însă prin decizia nr. 5 din 15 ianuarie 2015, contestația a fost respinsă.

Consideră reclamantul că actele emise de IFS mun. Chișinău sânt ilegale, iar în acest sens indică că norma ce ține de reglementare prin licențiere de către Banca Națională a Moldovei a activității în domeniul de prestare a serviciilor de plată și/sau emiterii monedei electronice a fost introdusă în Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind activitatea de licențiere a activității de întreprinzător prin Legea Parlamentului nr. 43 din 27 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al RM nr. 99-102 din 25 aprilie 2014.

Astfel, conform art. 8 alin. (3) al Legii menționate, introducerea reglementării prin licențiere pentru alte genuri de activitate este posibilă numai prin modificarea și completarea listei genurilor de activitate supuse reglementării prin licențiere, stabilite la alin. (1).

Prin urmare, activitatea în domeniul de prestare a serviciilor de plată și/sau emiterii monedei electronice a devenit a fi supusă licențierii obligatorii doar după data de 25 aprilie 2014, când au intrat în vigoare modificările legislative.

Cu toate acestea, însă, colaboratorii fiscali au aplicat prevederile legale respective retroactiv.

Suplimentar indică că prevederile legii speciale, art. 293² din Codul Contravențional, introduse prin Legea nr. 43 din 27 martie 2014 intrată în vigoare la 25 aprilie 2014, prevede amenda contravențională indiferent de mărimea venitului brut, respectiv, stabilirea mărimii venitului brut nu este justificată în actul de control.

Mai mult decât atât, conform art. 293² din Codul Contravențional, în vigoare la momentul emiterii deciziei de sancționare, se prevedea aplicarea sancțiunii în mărime de la 50 la 100 de unități convenționale față de persoane fizice, sau cu amendă de la 150 la 200 de unități convenționale față de persoanele cu funcție de răspundere, sau cu amendă de la 400 la 500 de unități convenționale aplicată persoanei juridice cu sau fără privarea de dreptul de a desfășura o anumită activitate pe un termen de la 3 luni la un an.

Prin urmare, susține că dacă la caz s-ar fi constatat desfășurarea activității de prestare a serviciilor de plată și/sau de emiterie a monedei electronice fără înregistrare sau fără licență, dacă licența este obligatorie, ori cu încălcarea condițiilor de licențiere, dacă aceste acțiuni au cauzat pagube persoanei fizice sau juridice ori statului sau dacă sunt însoțite de însușirea unui venit, urma să fie aplicată legea mai blândă, adică art. 239² Codul Contravențional în vigoare la data emiterii deciziei contestate.

Totodată, invocă că prin art. 6 alin. (1) al Legii nr. 43 din 27 martie 2014, legiuitorul a obligat Guvernul în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a legii să aducă actele sale normative în concordanță cu modificările efectuate prin această Lege, adică până la 25 iulie 2014, iar SRL „Paymaster” a început activitatea în domeniul de prestare a serviciilor de plată și/sau emiterii monedei electronice înainte de introducerea modificărilor introduse prin Legea nr. 43 din 27 martie 2014 și respectiv, s-a conformat acestor modificări până la data de 25 iulie 2014.

Mai menționează reclamantul că, la data de 13 martie 2014 întreprinderea a fost supusă controlului fiscal, în rezultatul căruia a fost emis actul vizitei fiscale nr. 49/într., prin care inspectorii fiscali au verificat activitatea întreprinderii.

Astfel, au fost supuse verificării existența sau inexistența tuturor autorizațiilor de funcționare, licențelor, MCC, efectuarea sau neefectuarea decontărilor în numerar, sau prin transfer, numărul personalului angajat, are sau nu are restanțe față de buget,

modul de ținere a evidenței blanchetelor de strictă evidență și nu au stabilit careva încălcări.

Ulterior, la data de 14 aprilie 2014 întreprinderea a fost supusă controlului fiscal repetat, în rezultatul căruia a fost emis actul vizitei fiscale nr. 66/într., prin care, la fel, în urma verificării încălcării nu s-au stabilit.

Indică că actul contestat din 17 noiembrie 2014, precum și decizia nr. 227/P/2 din 16 decembrie 2014 sunt în contradicție cu actele emise la data de 13 martie 2014 și 14 aprilie 2014.

Mai mult decât atât, în conformitate cu prevederile art. 108 din legea nr. 114 din 18 mai 2012 în termen de un an de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele juridice care până la această dată au prestat și prestează servicii de plată și/sau emiteră a monedei electronice vor depune declarația privind eliberarea licenței pentru activitatea de prestare a serviciilor de plată sau pentru activitatea de emiteră a monedei electronice în conformitate cu prezenta lege.

Conform textului formal al legii, Legea nr. 114 din 18 mai 2012 a intrat în vigoare la data de 15 septembrie 2013, astfel s-ar putea interpreta că termenul acordat de legislator pentru depunerea declarației privind eliberarea licenței ar fi până la data de 15 septembrie 2014.

Conform principiului nediscriminării nu pot fi discriminate unele persoane, care încep activitatea sa după o anumită dată, față de alte persoane, care activitatea au început să desfășoare activitatea până la acea dată.

Prin urmare, persoane juridice care au desfășurat activitate economică fără licență până la data de 15 septembrie 2013, nu pot fi atrase la răspundere contravențională pentru activitatea fără licență până la data de 15 septembrie 2014, conform principiului nediscriminării și nu pot fi atrase la răspundere contravențională nici persoanele juridice care și-au început activitatea după data de 15 septembrie 2013, însă au depus declarația privind eliberarea licenței la data de 21 iulie 2014, încadrându-se în termenul de până la 15 septembrie 2014, fiindu-le eliberată licența.

Consideră că, de facto, Legea nr. 114 din 18 mai 2012 și în special art. art. 10 al acesteia, nu putea să intre în vigoare, și nici să fie pusă în aplicare mai devreme de data de 25 aprilie 2014, și aceasta deoarece până la data de 25 aprilie 2014 venea în contradicție cu prevederile art. 8 alin. (3) al Legii nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind activitatea de licențiere a activității de întreprinzător, or, pct. 33² al alin. (1) din art. 8 al Legii respective a fost introdus abia la data de 25 aprilie 2014.

Sustine că la data de 25 aprilie 2014, SRL „Paymaster” era antrenată deja în desfășurarea activității economice în domeniul respectiv, iar ca urmare la caz urmează a fi aplicate prevederile art. 108 al Legii 114 din 18 mai 2012, care acordă dreptul de a depune declarația privind eliberarea licenței în termen de un an de la intrarea în vigoare a legii respective.

În context, invocă prevederile art. 440 alin.(1-3) din Codul Contravențional, și menționează că competențele IFS în cazul de depistare a faptelor ilicite prevăzute în special de art. 239² din Codul Contravențional sunt stabilite în art. 402 al Codului Contravențional.

Consideră că agentul constatator în cazul depistării faptelor ilicite urma să întocmească un proces-verbal cu privire la contravenție în conformitate cu art. 443 CC, iar șeful IFS conform art. 402 urma să emită o decizie în baza Codului Contravențional și să aplice amendă contravențională și nici decum să aplice legea cu privire la antreprenoriat și întreprinderi.

Concomitent, susține reclamantul că prin scrisoarea Băncii Naționale a Moldovei din 04 august 2014 adresată Ministerului Finanțelor nr. 26-01107/14/2674, este menționat că SRL „Paymaster” urmează a fi atrasă la răspundere contravențională în conformitate cu art. 293 din Codul Contravențional, iar competența îi revine organelor de control financiar și fiscal din cadrul Ministerului Finanțelor în conformitate cu art. 402 din Codul Contravențional al RM.

Iar, prin scrisoarea nr. 26-12/1-10-2208/6667 din 03 septembrie 2014 Ministerul Finanțelor a răspuns Băncii Naționale a Moldovei că Serviciul Fiscal de Stat v-a dispune un control fiscal la subiectul abordat cu aplicarea ulterioară a sancțiunilor prevăzute de Codul Contravențional.

Totodată, indică că întrucât suma amenzii stabilite de către pârât este una foarte mare, în scopul evitării și prevenirii unei pagube iminente consideră că în temeiul art. 21 din Codul contravențional este necesară dispunerea suspendării executării deciziilor contestate.

Solicită anularea Actului nr. 3-529845 din 17 noiembrie 2014, deciziei nr. 2277/P/2 din 16 decembrie 2014 și a deciziei nr. 5 din 15 ianuarie 2015. Totodată, solicită suspendarea executării deciziei nr. 2277/P/2 din 16 decembrie 2014 și a deciziei nr. 5 din 15 ianuarie 2015, până la examinarea cauzei în fond.

Prin încheierea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 26 ianuarie 2015 a fost admisă cererea SRL „Paymaster” și suspendată executarea deciziilor IFS mun. Chișinău nr. 2277/P/2 din 16 decembrie 2014 și nr. 5 din 15 ianuarie 2015, fiind dispusă executarea imediată a încheierii în partea suspendării executării actelor administrative contestate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015 a fost respins ca tardiv recursul declarat de către IFS pe mun. Chișinău și menținută încheierea primei instanțe.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 23 iulie 2015 acțiunea a fost admisă fiind anulat actul de control nr. 3-529845 din 17 noiembrie 2014, decizia nr. 2277/P/2 din 16 decembrie 2014 și deciziei nr. 5 din 15 ianuarie 2015, emise de IFS pe mun. Chișinău.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 ianuarie 2016, a fost admis apelul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat, casată hotărârea primei instanțe în partea anulării actului de control nr. 3-529845 din 17 noiembrie 2014 și deciziei nr. 5 din 15 ianuarie 2015 emise de IFS pe mun. Chișinău și emisă în această parte o nouă hotărâre de respingere a acțiunii, în rest hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 08 iunie 2016 a fost admis recursul declarat de IFS mun. Chișinău, casată integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă.

La 05 februarie 2016, SRL „Paymaster” a depus cerere de revizuire împotriva deciziei instanței de recurs, solicitând admiterea cererii de revizuire, casarea deciziei instanței de recurs, rejudecarea cauzei în ordine de recurs cu respingerea recursului depus și menținerea deciziei instanței de apel.

În motivarea cererii de revizuire cu referire la prevederile art. 449 lit. b) CPC a invocat că la 26 septembrie 2016, ulterior emiterii deciziei instanței de recurs, a primit de la Parlamentul Republicii Moldova o scrisoare în care legiuitorul a menționat că:

- pct. 33² din alin. (1) din Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, a fost introdus prin legea

nr. 43 din 27 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al RM nr. 99-102 din 25 aprilie 2014, și anume din această data, 25 aprilie 2014, activitatea de prestare a serviciilor de plată a devenit o activitate supusă licențierii obligatorii,

- în conformitate cu alin (3) al art. 8 din Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001, „Introducerea reglementării prin licențiere pentru alte genuri de activitate este posibilă numai prin modificarea și completarea listei genurilor de activitate supuse reglementării prin licențiere, stabilite la alin. (1),

- prevederile art. 108 alin (1) al Legii nr. 114 din 18 mai 2012 cu privire la serviciile de plată și moneda electronică (intrată în vigoare la 14 septembrie 2013), stabilesc că în termen de un an de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele juridice care până la această dată au prestat și prestează servicii de plată și/sau emiteră a monedei electronice vor depune declarația privind eliberarea licenței pentru activitatea de prestare a serviciilor de plată sau pentru activitatea de emiteră a monedei electronice în conformitate cu prezenta lege, vor aduce activitatea lor de prestare a serviciilor de plată sau de emiteră a monedei electronice și raporturile lor cu persoanele terțe în conformitate cu dispozițiile prezentei legi și ale actelor normative aprobate pentru executarea acesteia,

- până la data de 25 aprilie 2014, prevederile Legii nr. 114 din 18 mai 2012 cu privire la serviciile de plată și moneda electronică nu puteau să intre în vigoare, și nici să fie puse în aplicare mai devreme de data de 25 aprilie 2014, deoarece exista un gol de reglementare, care a fost eliminat odată cu introducerea pct. 33² al art. 8 alin (1) al Legii nr. 451 - XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător prin Legea nr. 43 din 27 2014 pentru modificarea și completarea unor acte legislative,

- la examinarea contradicțiilor aplicabile normelor de drept naționale necesită a se ține cont de următoarele: conform prevederilor art. 11 prepoziția a doua a alin. (1) al Codului Fiscal al RM toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului. Totodată, urmează a fi respectat principiul aplicării legii mai blânde, conform art. 233 alin. 1 al Codului Fiscal al RM care prevede că tragerea la răspundere pentru încălcare fiscală se face în temeiul legislației fiscale în vigoare în timpul și la locul săvârșirii încălcării, cu excepția situațiilor când legea nouă prevede sancțiuni mai blânde, cu condiția ca încălcarea fiscală, prin caracterul ei, nu atrage după sine, în condițiile legii, răspundere penală,

- norma juridică prevăzută de art. 293² din Codul Contravențional al RM este o normă de drept specială, în comparație cu art. 10 alin 4 al Legii nr. 845 din 03 ianuarie 1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi - care este o normă de drept generală.

Prin urmare, indică SRL „Paymaster” că întrucât la data examinării cauzei în instanțele de judecată, nu a dispus de scrisoarea Parlamentului din 26 septembrie 2016 și nici nu avea posibilitatea să dispună de aceasta, care este datată cu o dată posterioară examinării cauzei, finalizate la 08 iunie 2016, iar prin această scrisoare Parlamentul RM a explicat legislația pertinentă în cauza dată, consideră, că cererea de revizuire urmează a fi admisă, cu dispunerea rejudecării pricinii de către Curtea Supremă de Justiție, ținându-se cont de explicațiile întocmite de Legiuitor.

Totodată, menționează că în cadrul examinării cauzei instanța de recurs nu aținut con de toate argumentele invocate în cererea de chemare în judecată și a lăsat fără apreciere faptul că la caz, contradicțiile de reglementare legislativă apărute,

conform Codului fiscal al RM și anume art. 11 trebuie să fie interpretate în folosul contribuabilului.

La fel, susține că instanța de recurs nu s-a expus asupra argumentelor ce țin de aplicarea principiului legii mai blânde, în special de aplicarea prevederilor legii speciale, art. 293² din Codul Contravențional, introdus prin aceeași lege (nr. 43 din 27 martie 2014 intrată în vigoare la 25 aprilie 2014), în vigoare la momentul emiterii deciziei contestate, care prevede aplicarea sancțiunii în mărime de la 50 la 100 de unități convenționale aplicată persoanei fizice, sau cu amendă de la 150 la 200 de unități convenționale aplicată persoanei cu funcție de răspundere, sau cu amendă de la 400 la 500 de unități convenționale aplicată persoanei juridice cu sau fără privarea de dreptul de a desfășura o anumită activitate pe un termen de la 3 luni la un an.

Astfel, consideră revizuentul că având în vedere competențele IFS stabilite în art. 402 al Codului Contravențional, în caz de depistare a faptelor ilicite prevăzute în special de art. 293² din Codul Contravențional, agentul constator urma să întocmească un proces-verbal cu privire la contravenție în conformitate cu prevederile art. 443 al Codului contravențional al RM, pe când, actul de control nr. 3-529845 din 17 noiembrie 2014, și decizia nr. 2277/P/2 din 16 decembrie 2014 nu corespund cerințelor prevăzute de art. 443 al Cod Contravențional, respectiv sunt lovite de nulitate.

Insistă că potrivit art. 402 din Codul Contravențional, IFS mun. Chișinău, urma să emită o decizie în baza Codului Contravențional, și să aplice o amendă contravențională, în baza legii speciale care este și mai blândă și nici de cum să aplice legea cu privire la antreprenariat și întreprinderi care este legea generală și mai aspră.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de revizuire neîntemeiată și care urmează a fi respinsă ca inadmisibilă din considerentele ce urmează.

Conform art. 453 alin. (1) lit. a) CPC, după ce examinează cererea de revizuire, instanța poate emite încheierea de respingere a cererii de revizuire ca fiind inadmisibilă.

În conformitate cu art. 451 CPC, cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art. 447, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art. 449 și anexându-se probele ce le confirmă.

După cum denotă actele cauzei, revizuentul SRL „Paymaster”, cu referire la prevederile art. 449 lit. b) CPC, a prezentat în susținerea cererii de revizuire scrisoarea Parlamentului Republicii Moldova nr. CED 495 din 26 septembrie 2016.

În conformitate cu art. 449 lit. b) CPC, revizuirea se declară în cazul în care au devenit cunoscute unele circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute revizuentului, dacă acesta dovedește că a întreprins toate măsurile pentru a afla circumstanțele și faptele esențiale în timpul judecării anterioare a pricinii.

În sensul normei enunțate este important de înțeles că circumstanțele sau faptele trebuiau să existe obiectiv până la data pronunțării hotărârii, să aibă importanță esențială pentru justa soluționare a cauzei civile, adică să aibă putere decisivă asupra concluziei (hotărârii) instanței de judecată, să fie descoperite după ce hotărârea judecătorească devine irevocabilă.

De altfel, art. 449 lit. b) CPC, vorbește despre circumstanțe (fapte) necunoscute anterior petiționarului, dar întrucât examinarea fondului cauzei prezumă că instanța a

constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, este evident că o condiție esențială pentru admiterea revizuirii este că și instanței nu i-au fost și nu au putut fi cunoscute aceste circumstanțe (fapte).

Pentru acest motiv de revizuire esențial este ca revizuentul să probeze că nu a știut anterior pronunțării hotărârii a cărei revizuire se cere despre aceste circumstanțe sau fapte și că nu a avut posibilitatea de a le cunoaște, în caz contrar ele nu pot servi ca temei de revizuire.

La fel, revizuentul trebuie să demonstreze că a întreprins toate măsurile pentru a afla circumstanțele și faptele esențiale în timpul judecării anterioare a pricinii.

De altfel, lipsa acestui suport probatoriu, ca element obligator al temeiului prevăzut la art. 449 lit. b) CPC, decade sau lipsește revizuentul de posibilitatea invocării unui atare temei.

În acest fel, ca o condiție esențială de redeschidere a procesului pe acest temei este ca circumstanțele (faptele) să fi existat obiectiv până la data pronunțării hotărârii, ele urmând a fi diferențiate de faptele noi apărute după pronunțarea hotărârii. Faptele noi apărute după darea hotărârii pot servi temei de adresare cu o nouă acțiune în judecată, dar nu ca temei de revizuire.

Astfel, cu referire la prevederile enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție remarcă că cele invocate de către revizuent în susținerea cererii de revizuire nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 449 lit. b) CPC, or revizuentul menționând că la 26 septembrie 2016, ulterior emiterii deciziei instanței de recurs din 08 iunie 2016 a primit de la Parlamentul RM scrisoarea nr. CED 495, care în opinia sa confirmă circumstanțe esențiale ale pricinii și care nu i-au fost cunoscute anterior, nu a făcut dovada faptului că în procesul examinării anterioare a cauzei a întreprins careva măsuri pentru obținerea înscrisului respectiv, condiție însă care este direct impusă prin lege.

Sau, după cum rezultă din conținutul înscrisului prezentat, acesta a fost eliberat la 26 septembrie 2016 în baza petiției SRL „Paymaster” nr. 399 adresată Parlamentului RM la data de 11 iulie 2016 respectiv, după examinarea cauzei în instanța de recurs.

Pe când, în sensul art. 449 lit. b) CPC, ca o condiție esențială de redeschidere a procesului pe acest temei este ca circumstanțele (faptele) să fi existat obiectiv până la data pronunțării hotărârii, ele urmând a fi diferențiate de faptele noi apărute după pronunțarea hotărârii.

Așadar, în cauză se constată că revizuentul nu a prezentat alte înscrisuri care să corespundă caracteristicilor cerute de norma de drept indicată, în timp ce scrisoarea Parlamentului RM nr. CED 495 din 26 septembrie 2016 nu poate avea putere decisivă asupra concluziei (hotărârii) instanței de judecată ori de natură să răstoarne o situație juridică deja stabilită, întrucât a fost obținut după examinarea cauzei în instanța de recurs, iar revizuentul nu a făcut dovada imposibilității de a prezenta acest înscris în timpul judecării anterioare a pricinii, chiar și prin intermediul instanței de judecată.

De altfel, nici alte argumente invocate în cererea de revizuire nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 449 CPC, pe motiv că se referă la fondul cauzei și la materialul probator apreciat în cadrul judecării prezentului litigiu.

Astfel, este evident că motivele invocate nu se încadrează în prevederile art. 449 CPC, în baza căruia se poate solicita revizuirea hotărârii.

Aici Colegiu ține să menționeze că revizuirea este o cale de atac de retractare și nu reformare prin intermediul căreia se poate obține anularea unei hotărâri judecătorești irevocabile și reînnoirea judecătii în cazurile expres determinate de lege, iar retractarea neîntemeiată a hotărârii contestate poate duce la încălcarea principiului stabilității raporturilor juridice. De aceea, legea admite revizuirea numai în cazuri strict determinate, care sunt prevăzute în mod limitativ în art. 449 CPC.

Totodată, Colegiul reiterează că, posibilitatea reinițierii procesului de judecată urmează să fie examinată în lumina Preambulului Convenției, care declară preeminența dreptului o parte a moștenirii comune a Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*Brumărescu v. Romania, Roșca v. Moldova*).

Securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului *res judicata* (ibid., § 62), adică principiul caracterului irevocabil al hotărârilor judecătorești. Acest principiu cere ca nici o parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri irevocabile și obligatorii, doar cu scopul de a obține o reexaminare și o nouă determinare a cauzei. Revizuirea nu trebuie considerată un apel camuflat, iar simpla existență a două opinii diferite cu privire la aceeași chestiune nu este un temei de reexaminare. O derogare de la acest principiu este justificată doar atunci când este necesară, datorită unor circumstanțe esențiale și convingătoare (*Roșca v. Moldova*, citată mai sus, § 25, *Popov nr. 2 vs. Moldova*).

Din considerentele menționate și având în vedere că cererea de revizuire nu indică careva temeiuri prevăzute de art. 449 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge cererea de revizuire depusă de SRL „Paymaster” ca fiind inadmisibilă.

În conformitate cu art. art. 269-270, art. 453 alin. (1) lit. a) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Se respinge ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Paymaster”, împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 08 iunie 2016, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Paymaster” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

Mariana Pitic

Tamara Chișca-Doneva